

AWAKENING

George Crumb — Makrokosmos I: I - Primeval Sounds (Genesis) 5min

Richard Wagner — Tristan and Isolde: Prelude 9min

Frederic Rzewski — Winnsboro Cotton Mill Blues 10min

*Igor Stravinsky — The Rite of Spring (version for a pianist and a painter) 30min

Performers:

Pianist Reinis Zarins

*Painter Maryleen Schiltkamp

Stravinsky's *The Rite of Spring* is the centrepiece and inspiration for AWAKENING. The piano works in the first part of the programme all develop some aspects intrinsic to *The Rite*. For example, George Crumb creates a primeval soundscape, symbolising the dark chaos before the awakening of order. With the fateful Tristan chord, Wagner not only begins an unforgettable story about fatal inevitability, but historically starts the age of modernism in music. And Rzewski's blues sends a message to the working class to wake and rise against their oppressors. So also in *The Rite of Spring*, there is awakening of people and nature, there is something prehistoric and foundational in its music, there are shackles to be thrown off, and there is the fateful inevitability of sacrificial death from the very first to the last note.

From its inception, Stravinsky's *The Rite of Spring* was meant to be expressed and visualised by dance — the ancient rituals represented on stage were originally dance-like games, mystic circles and sacred lines drawn by dancing tribes, ending in a horrific and earth-shattering sacrificial dance. For pianist Reinis Zarins and painter Maryleen Schiltkamp, the intensity of experiencing *The Rite* calls for a style of performance that most directly involves both the artists and their audiences. It is like a visceral dance, stretching their limits, the music inexorably pulling towards its end. This is a unique interaction between a pianist who tackles Stravinsky's massive orchestral score with his two bare hands, and a painter who 'dances' through *The Rite*, in a choreography of paint and brushes on a large-sized canvas. The resulting synergy is striking and powerful.

ATMOŠANĀS

Džordžs Krams — Makrokosmos I: I. Pirmatnējās skaņas (Pasaules radīšana)

Rihards Vāgners — Tristans un Izolde: levads

Frederiks Ževskis — Vinsboro kokvilnas rūpnīcas blūzs

*Igoris Stravinskis — Svētpavasaris (versija vienam pianistam un vienai gleznotājai)

Izpilda:

Pianists Reinis Zariņš

*Gleznotāja Marilēna Šiltkampa

Programmas ATMOŠANĀS iedvesmas avots un smaguma centrs ir Stravinska mūzika baletam *Svētpavasaris*.

Pirmo koncerta daļu veido klavierdarbi, kuri katrs sagatavo kādu *Svētpavasara* aspektu. Piemēram, Krama uzburtā pirmatnējā skaņu pasaule simbolizē kosmisko haosu pirms gaismas un kārtības ienākšanas. Ar liktenīgo Tristana akordu Vāgners ne vien uzsāk neizmirstamo mīlas stāstu par likteņa neizbēgamību, bet reizē arī 'atmodina' to, ko mēs šodien dēvējam par modernismu. Ževska blūzs, savukārt, atgādina par šķiru nevienlīdzību un mudina apspiestos mosties un celties pret apspiedējiem. Un gluži tāpat arī *Svētpavasari* ir tautas un dabas modināšana, ir pirmatnējums, ir baiļu un važu nomešana, un galu galā ir arī neizbēgama pašuzpurēšanās.

Šo pavasara modināšanas ceremoniju Stravinskis iecerēja vizualizēt ar deju. Tur rādītie pirmatnējie rituāli ir kā sava veida spēles — riņķa dejas, cilšu sāncensība, vecajo godināšana, taču tos noslēdz satriecoša upurdeja līdz nāvei, kuru jāizpilda Izredzētajai. Pianista Reiņa Zariņa un gleznotājas Marilēnas Šiltkampas interpretācijā *Svētpavasaris* ir augstas intensitātes performance, kas maksimāli tieši iesaista abus māksliniekus. Viņi šo mūziku izjūt kā neapstādināmu spēku, kas sev rauj līdzī, pieprasot no mākslinieka visu. Rezultāts ir unikāla mijiedarbība starp pianistu, kurš vienpersoniski izspēlē Stravinska masīvo orķestra partitūru, un gleznotāju, kuras otu un krāsu horeogrāfija uz lielizmēra audekla atklāj dziļi zemē sakņoto *Svētpavasara* būtību.